

Україно, молюся за пам'ять
Убієнних за волю синів...

Володимир Забаштанський

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 65-66 (14270-14271), 16 СЕРПНЯ 2024 р. Роздрібна ціна 9 грн. 00 коп.

Загинули за нашу волю

Черговий раз нашу громаду спіткали болючі й непоправні втрати. Від усвідомлення трагедії розриває серця: дика московська орда вбила чийсь надії, чийсь найсвятіші душі, чийсь найрідніші голоси. Вона вкотре, аби вдовольнити власну криваву потребу, відібрала життя людей, які стали на захист своєї землі, своїх близьких і навіть незнайомих. Які були героями, а значить, найбільш гідними з нас...

На визвольній війні проти окупантів з РФ поліг наш земляк, тридцятидворічний солдат **Руслан Аркадійович БЕРЕЗНИЦЬКИЙ**. Стрілець-снайпер 5 парашутно-десантної роти 2 парашутно-десантного батальйону військової частини А 1126, він загинув 1 серпня під час виконання бойового завдання поблизу Карлівки Покровського району на Донеччині. Молодий воїн до кінця залишився відданим військової присязі на вірність українському народу, мужньо виконавши військовий обов'язок у бою за Україну, її свободу й незалежність.

Поховали героя на Алеї Слави Сухоярського кладовища.

Співчуваємо рідним і близьким бійця.

Смертю хороброго воїна загинув білоцерківець, командир військової частини А 4064, командир окремого стрілецького батальйону окремої механізованої бригади армійського корпусу Сухопутних військ Збройних сил України, підполковник **Олег Георгійович ПІГУЛЕВСЬКИЙ**, залишившись назавжди прикладом патріотизму й мужності. Це сталося 2 серпня поблизу Новгородівки, що в Покровському районі Донецької області.

Олег Георгійович, якому 1 липня виповнилося 52 роки, народився в селі Городище-Пустоварівське. Військовий за фахом, із 1998-го по 2004 рік він проходив службу в лавах ЗСУ на різних посадах, в тому числі був начальником штабу розвідувального батальйону 72-ї механізованої дивізії.

А 14 березня 2022 р. Олега Пігулевського призвали на військову службу по мобілізації на посаду командира окремого стрілецького батальйону. В стислі терміни він сформував підрозділ і з 1 квітня керував зайняттям батальйонного району оборони та його обладнанням у складі Угруповання сил і засобів оборони міста Києва в районі Нових Петрівців Вишгородського району, а пізніше – в районі Згурівки, Нової Олександрівки, Черевків Броварського району – на другому рубежі оборони столиці.

У січні 2023 року вміло керував діями підрозділів батальйону та безпосередньо брав участь в обороні Кліщівки Бахмутського району на Донеччині. У надскладних умовах та з найменшими втратами зумів досягти виконання бойових завдань з утримання позицій на східних та південно-східних околицях селища.

Організовував оборону Куп'янська. Потім була оборона на правому березі річки Оскіл північніше Дворічної на Харківщині, керування батальйонним районом оборони в безпосередньому зіткненні з противником. Завдяки вмілим діям батальйону ворог жодного разу не прорвав перший рубіж лінії оборони.

31 січня 2023-го у районі Дворічної отримав контузію, але залишився в строю.

Наказом Міністерства оборони України О.Г. Пігулевський нагороджений відзнакою «Іменна вогнепальна зброя».

Другого серпня під час виконання бойового завдання офіцер загинув. У мирному житті, за яке він боровся, в Олега залишилися мама, дружина, донька та син, двоє внучок.

НИЗЬКИЙ УКЛІН СПРАВЖНІМ ПАТРІОТАМ
І ГЕРОЯМ НИНІШНЬОЇ НАЦІОНАЛЬНО-
ВИЗВОЛЬНОЇ ВІЙНИ.

РІДНИМ – СИЛИ ВИТРИМАТИ
НЕСТЕРПНИЙ БІЛЬ ВТРАТИ.

ПРЕСКОНФЕРЕНЦІЯ

З повагою до ветерана

Секретар Білоцерківської міської ради **Володимир Вовкотруб** провів чергову пресконференцію для журналістів місцевих ЗМІ. Найголовніші теми, на яких він зупинився, були присвячені компенсації за придбання житла військовослужбовцям та створенню в громаді ветеранського простору.

компенсації, проаналізує всі чинники, які впливають на її розмір. Після цього всі дані передаються для формування потреби в коштах субвенції на обласному та державному рівнях.

Ветерани заслуговують на гідний рівень уваги

За озвученою інформацією, в громаді нині проживають півтори тисячі ветеранів. А з початку року до міської ради надійшло 5060 звернень від військовослужбовців та членів сімей загиблих, в яких вони просили вирішити ті чи інші важливі для них питання. Варто зауважити, що зараз працівники управління соціального захисту, які працюють з ветеранами, надають їм послуги за трьома різними адресами: бульвар М. Грушевського, 6, провулок Ковальський, 14, вулиця Ярослава Мудрого, 2. Частину заяв військовослужбовці та члени їхніх родин подають до ЦНАПу.

Володимир Вовкотруб розповів, що на 58-ій сесії міської ради депутати ухвалили рішення передати приміщення площею 226,8 кв. м, яке перебувало на балансі ЖЕКУ №7, управлінням соціального захисту. Там буде створено ветеранський простір.

«Це приміщення було обране з огляду на зручну транспортну розв'язку, можливість дотримання умов безбар'єрності, наявність захищених каналів зв'язку тощо, – пояснив Володимир Вовкотруб. – До того ж, поряд розташовані ЦНАП, місцевий підрозділ Управління Пенсійного фонду.

Завдяки ветеранському простору всі категорії військовослужбовців, ветерани, члени родин полеглих воїнів зможуть отримати всі потрібні послуги в одному місці. Крім того, тут працюватиме психолог, юристи, помічники ветеранів».

Секретар ради наголосив, що якісне надання ветеранам та членам їхніх родин усіх необхідних послуг є вимогою закону. Як і залучення для цього спеціалістів, котрі повністю орієнтуються у відповідному законодавстві – щоб людина могла прийти на обраний час, не стояти в черзі й вирішити всі свої питання.

Віра ЧЕРКАСЬКА

Місто отримало субвенцію для придбання житла військовим

Володимир Вовкотруб нагадав, що під час 58 сесії Білоцерківської міської ради було прийнято субвенцію з державного бюджету в сумі 178,2 мільйона гривень. Ці кошти передбачені на компенсацію за придбання житла для колишніх військовослужбовців, що отримали інвалідність, а також членів сімей загиблих захисників, які мають право на таку компенсацію відповідно до чинного законодавства.

«Це дуже важливо для громади, тому що це найбільша субвенція з державного бюджету, – зауважив секретар ради. – Таку субвенцію ми отримуємо з 2016 року, загальна сума коштів, які надійшли нам з того часу, складає 286,5 млн. грн.

Щодо кількості тих, хто вже зможе придбати житло за ці гроші в 2024–2025 роках, – це 75 осіб, з них 68 – учасники АТО/ООС з інвалідністю 1 та 2 груп, члени родин загиблих в АТО/ООС, а також всі, на кого розповсюджуються ці пільги у зв'язку з повномасштабним вторгненням. Одна людина матиме право на житло відповідно до постанови Кабінету Міністрів України, якою визначено механізм виплати грошової компенсації на придбання житла особам з інвалідністю внаслідок війни 1 та 2 групи, які брали участь у збройних конфліктах на території інших держав (Афганістан, Ліван, інші держави), а також члени сімей загиблих.

Шість осіб, які мають право на це житло, – це учасники бойових дій та особи з інвалідністю внаслідок війни 3 групи, які є внутрішньо переміщеними до 24 лютого 2022 року.

Згідно з постановою Кабінету Міністрів України № 719 від 19 жовтня 2016 року, загальна кількість осіб, які звернулися і мають право на компенсацію для придбання житла, – 178 осіб, з яких 62 вже придбали його в попередні роки, а 68 людям виплатять грошову компенсацію цьогоріч.

З 2018 року, відповідно до постанови КМУ № 214 від 28 березня 2018 року, дев'ятеро людей з числа осіб з інвалідністю внаслідок війни 2 групи отримали компенсацію на придбання житла, а згідно з постановою № 280 від 18 квітня 2018 року трьом особам – учасникам бойових дій з числа ВПО – вже виплачено грошову компенсацію, за яку вони придбали житло».

Секретар ради повідомив, що з 2016 року було проведено 116 засідань відповідної комісії стосовно розгляду заяв про призначення грошової компенсації за отримання житла.

Всі, кого зацікавила ця інформація і хто має право на компенсацію, можуть звернутися до управління соціального захисту з відповідними документами. Їх передадуть спеціально створеній при виконавчому комітеті комісії, яка вивчить ці папери, визначить розмір

Перевізники просять про підвищення тарифу

В Білій Церкві зараз найнижчі тарифи на пасажирський перевезення в Україні. Такою інформацією з журналістами поділився секретар міської ради Володимир Вовкотруб, який нещодавно також спілкувався з перевізниками: «Ми розуміємо, що цей тариф економічно необґрунтований, адже вартість пального збільшується, на осінь знову піднімається на нього акциз. Тож, аби ми не зупинили взагалі використання авто-транспортної території громади, врахувавши думку перевізників, виконком ухвалив відповідне рішення». Ним передбачено розгляд та встановлення економічно обґрунтованих тарифів на послуги з перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування – з метою забезпечення безперерйного

пасажирського перевезення громадським транспортом на території громади.

Водночас Володимир Вовкотруб наголосив, що процедура збільшення тарифу – це регуляторний акт. Відповідно, спочатку автопідприємства, які займаються пасажирськими перевезеннями, мають надати свої пропозиції тарозрахунки. Їх перевірять управління економіки та відділ транспорту міської ради. Потім буде круглий стіл, під час якого й відбудеться формування обґрунтованого тарифу для нашої громади.

За словами секретаря ради, в розмові з перевізниками було озвучено 15 гривень як бажану вартість проїзду. Але, ще раз зауважив Володимир Вовкотруб, під час вищезгаданого процедури розмір тарифу може бути уточнено.

Ще й проблема з водою...

Проблема зниження рівня води в річках – спільна нині для всієї України. Зачепила вона й Білу Церкву. У зв'язку з цим, за словами секретаря міської ради, ми зіткнулися з великою проблемою забезпечення нашого населення в серпні питною водою. «Річка обміліла, і ми не можемо водозабір, який розташований у Пилипці, опустити нижче, бо там уже мул, і не можемо підняти вище, бо за аномально високої температури вода цвіте, і там уже виник шар водоростей, які цвітуть. Тож ми балансуємо в межах якихось 20 сантиметрів. «Граємося», щоб забезпечити водою нашу громаду і 50 тисяч людей в Умані», – констатував посадовець під час пресконференції минулого тижня. Разом з тим наголосив, що ці питання перебувають під постійним контролем відповідних комісій при нашій та обласній радах.

Від тих, хто любить Україну до глибини кишені

Це, звісно, велика ілюзія, бо видається чимось легким, наче здобувається за допомогою чарівної палички. Насправді ж за кожним виконаним завданням, «закритим» запитом, звітом про позитивне розв'язання стоїть важка, тривала, марудна, нервозна робота багатьох учасників процесу.

Прикладом може слугувати чудовий пожежний автомобіль, якого днями отримав місцевий підрозділ ДСНС і який, щоб потрапити в Білу Церкву, мав не тільки подолати певну кількість кілометрів, а й збагатитися відповідними сторінками своєї біографії – завдяки гарним людям, звісно.

Ось що розповів причетний до цієї історії волонтер, депутат міської ради **Юрій Петрик**, який вручив ключі від авто його новим власникам:

– Сьогодні ми передаємо автомобіль нашому підрозділу ДСНС для виконання завдань з гасіння пожеж або ліквідації інших надзвичайних ситуацій, які можуть виникати в громаді та районі. Ця подія стала можливою завдяки нашому землякові **Костянтину Сільченку**, великому патріоту своєї Батьківщини, який багато років живе і працює в Литві. З моменту повномасштабного вторгнення він дуже сильно допомагає саме нашому місту, Збройним силам України, іншим підрозділам, зокрема освітнім закладам. Зроблено дуже багато, й один із прикладів – ось цей автомобіль.

Коли влада міста Кайшядорис виставила його на аукціон, в ньому брали участь 13 організацій, які хотіли купити машину. Але Костянтин Анатолійович зі своїм благодійним фондом Vendra Misija зумів переконати муніципалітет міста, що цей автомобіль потрібний Білій Церкві, в тому числі може бути використаний для ліквідації можливих наслідків збройної агресії російських окупантів. І влада міста ухвалила безпрецедентне рішення: передати це авто нам безоплатно. Всі інші організації, які брали участь в аукціоні, добровільно погодилися з такою позицією.

Наша команда завдяки **Олексію Кудінову** та громадській організації «Сонях» забезпечила логістику

Відколи наш український триб життя розпанахала велика війна, гірких звісток, негативних повідомлень, важкої інформації стало в рази більше, ніж хорошої, позитивної, обнадійливої. Але чи помітили ви, що великою часткою добрих новин ми маємо завдячувати волонтерам? Тобто тим людям, які, беручи на себе лавину проблем та вирішуючи їх, на загал демонструють результат, котрий тишить, додає нам усім упевненості, що все буде добре, бо ж усе можливо, принаймні для волонтерсько-благодійницької когорти.

машини, і ось сьогодні ми її урочисто передаємо рятувальникам. Перше їхнє враження: машина добра, надійно працюють усі системи, а отже, автомобіль буде хорошим помічником. Разом з тим його особливістю є те, що він має повний привід, тож може бути використаний на бездоріжжі, у складних погодних умовах.

Волонтерка **Олена Кулаківська** розповіла, яким чином саме цю машину доставляли до Білої Церкви, зауваживши, що вона стала вже 124-ю, котру згуртованою командою, до якої входить і пані Олена, передано в Україну для боротьби з окупантами.

Олексій Кудінов пояснив, що його організація здійснює документальний супровід машин, які перегаються із-за кордону, приймає їх від волонтерів на свій баланс і потім передає кінцевому власнику.

Судячи з того, з яким гарним настроєм коментував поповнення парку техніки заступник начальника загону рятувальників Максим Корнієнко, можна було зробити висновок, що цей автомобіль не просто приживеться, а й не підведе, коли комусь із нас конче потрібна буде допомога.

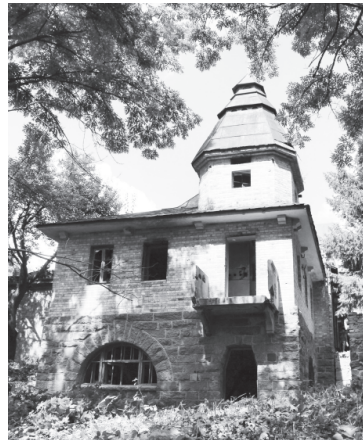
Тож дякуємо щиро без перебільшення великим землякам, які продовжують любити Україну не тільки до глибини душі, а й до глибини власної кишені (перефразовуючи думку про істинних патріотів знаного мецената Євгена Чикаленка). Саме такі особистості – без фанфар, довгих прохань, скромно і вперто – наближають таку бажану нами перемогу.

Валентина ХРАБУСТ

У суботу, 10 серпня, в білоцерківській «Олександрії» висадився незвичайний десант. Це були не туристи в чистому вигляді, а небайдужі, активні, патріотичні й працюючі люди, яких об'єднала відомою громадською організацією «Україна Інкогніта», замовником і очільником якої є мандрівник та дослідник родом із Білої Церкви Роман МАЛЕНКОВ.

Порятунок – справа спільна

▲ Білоцерківці, а також кияни, охочі долучитися до порятунку історичної спадщини, того дня організували в парку толоку. Волонтери розчистили територію комплексу водогону, занедбаного шедевр українського модерну, спроектованого Миколою Даміловським. До речі, відразу після будівництва водогону у 1928–1929 роках Даміловського запропорили до Лук'янівської в'язниці – саме за український стиль в архітектурі...

▲ Попри стан комплексу, тут частково збереглися автентичні деталі та архітектурні форми. Фрагменти декору та обладнання, кахель та дерев'яні предмети відреставрують. Про це говорили під час оглядової екскурсії.

▲ Тож далі буде – фотограмметрична та геодезична зйомка об'єкта, дослідження, збір інформації, створення динамічних 3D-моделей та цифрових копій об'єктів комплексу, обмірних креслень, досліджень для подальшого створення проекту реставрації об'єкта.

▲ Організатори залишилися задоволені: волонтерів від 8 до 80 років, які активно долучилися до прибирання, було багато. Й попрацювали вони продуктивно, черговий раз довівши, що тільки гуртом можна досягти бажаних результатів, навіть втілити мрію чи врятувати життя забутих, але цінних пам'яток минулих літ.

Вл. інф.

Марія Заньковецька. Примадонна

Марія Заньковецька, 170-річчя якої в серпні відзначає культурна Україна, – геніальна актриса та примадонна української сцени кінця XIX століття. Вона була законодавицею мод і найбажанішою жінкою свого часу, але її серце все життя було віддане одному чоловікові – актору Миколі Садовському, заради якого вона покинула чоловіка і терпіла зради.

Цікаво, скільки з нас знає, як насправді звали Марію Заньковецьку? Геніальну акторку, яку ми здебільшого асоціюємо зі львівським театром і майже не знаємо, в скількох важливих речах вона була першою і якою трагічною була доля цієї талановитої українки – Марії Садовської у дівочтві, Хлистової за першим чоловіком і Заньковецької за псевдонімом, який вона собі придумала на згадку про рідне село Заньки на Чернігівщині.

Скільки з нас знає, що вона – донька дворянина і судді, онука героя воєн Наполеона I, спадкоємиця роду, який мав власний герб і походив з малоросійської шляхти. Скільки з нас усвідомлює, що саме мініатюрна (зростом 1,50 м) Заньковецька свого часу робила те, на що її сучасниці ще не наважувалися...

Майже перша Крушельницька

Заньковецька дійсно мала всі шанси стати першою Крушельницькою – і в часі, народившись на 18 років раніше, і за красою голосу. Марія мала сильне меццо-сопрано і плани підкорити оперні сцени, займалася вокалом, купалася в оваціях на аматорських виступах у родинному колі, але через дифтерію втратила голос. Щоб залишитися на сцені, зайнялася акторством і захопилася театром.

Перша Наталка Полтавка

Варто було Заньковецькій показати себе на сцені, їй одразу запропонували роль – неабиякого, а Наталки Полтавки. Це була її перша роль і перша постановка п'єси в театрі. Цю роль вона зіграла 1882 року в міському театрі Єлисаветграда (нині Кропивницький) у трупі Марка Кропивницького. Загалом їй належать понад 30 ролей у кращих українських трупях Старицького, Садовського-Тобілевича, Саксаганського, Карпенка-Карого.

Перша зірка сцени

Це вже потім були Соломія Крушельницька, Віра Холодна, Наталя Ужвій, а першою українською зіркою сцени була саме Марія Заньковецька.

Її грою захоплювалися і корифеї театру, і глядачі, і мовно-владці. Кропивницький на знак визнання акторського таланту подарував їй перстень. Чайковський під час гастролей української театральної трупи в Петербурзі надіслав Заньковецькій лавровий вінок – як символ безсмертності її таланту. Чехов захоплювався її ролюю Олени в «Глитай, або ж Павук», Толстой листувався з українкою та планував написати під неї п'єсу.

Три місяці гастролей росією мали нечуваний аншлаґ. Настільки, що навіть російський цар Олександр III запропонував Заньковецькій перейти в імператорський театр і призначив платню 24 тисячі рублів. «Я не проміняю на 24 тисячі рублів 24 мільйони (кількість українців у той час)», – відповіла Марія.

Перша жінка-очільниця театральної трупи

Заньковецька була, фактично, першою в Україні жінкою-очільницею театру – Української народної трупи, яку сама ж заснувала 1918 року. За це гетьман Скоропадський призначив їй довічну держпенсію – також першу в незалежній Україні. Першою, але вже у радянській Україні, Заньковецька отримала звання народної артистки УРСР.

Перша жінка, яка подала на розлучення

Заньковецька чи не перша українка, яка наслідилася подати на розлучення. У 33 роки, після 12 років життя з нелюбом – офіцером Хлистовим, через ревності якого втратила дитину (він штовхнув, вона впала,

стався викидень) і не могла на повну силу займатися в театрі.

Заньковецька не просто розірвала церковний шлюб, а ще й перша в історії українського жіноцтва публічно взяла всю вину за невдалий шлюб на себе – нечувана у ті часи сміливість для жінки, адже за тодішніми законами винний у розлученні не мав права ще раз одружитися. Але Заньковецькій було байдуже: вона й без шлюбу давно, ще з юності, кохала іншого – театральну зірку того часу, свого партнера по сцені й керівника театру Миколу Садовського-Тобілевича. Власне, за його покликом і стала акторкою.

Не перша, не єдина

Серце Миколи Садовського-Тобілевича – це, напевно, єдине, де Заньковецька не була першою. Роман двох зірок тривав майже 30 років! Спершу пристрасний, жагучий зв'язок надихав обох на нові творчі звершення. Потім сталося розчарування і почалася драма. Садовський-Тобілевич «гуляв», каявся, Заньковецька терпіла, прощала, наостанку пішла і від нього, і з його театру. Пішла на межі самогубства. Він «на зло» одружився, народив двох синів, але так і не пристав до офіційного сімейного вогнища – метався між коханками й театрами, все шукаючи творчого натхнення без Марії. Не знайшов. І після кількох років життя без неї до неї ж повернувся. Ще й з молодшим сином.

...І не остання

Марія прийняла обох Садовських-Тобілевичів – коханого Миколу та його сина. Виховувала хлопчика, як рідного, опікувалася ним.

А от його велелюбний батько продовжував опікуватися молодими акторками. І знову одружився – знову не з Марією...

Вона важко це переживала. Поринула у творчість, ролі, свій театр. Останні роки доживала з родиною племінниці. І померла через рік після Тобілевича, у свої майже 80.

Дивовижна жінка дивовижної долі. Настільки, що давно час створити про неї серіал. Не лише п'єсу, яку знаменитий акторці у 1971 році присвятив письменник Іван Рябокляч...

Василь ГЕРЕЙ

Минулого тижня в Білоцерківському краєзнавчому музеї відбулося урочисте відкриття вуличної стендової виставки «Міста-фенікси. Відбудова після воєнних руйнувань». Організатором виставки є Польський Інститут у Києві / Instytut Polski w Kijowie.

На виставці представлені фотографії, архівні матеріали та історії відбудови міст світу, які пройшли через важкі випробування та відродилися з попелу. Тут можна побачити світліни таких міст, як Варшава, Вроцлав, Роттердам, Токіо, Ковентрі та Дубровник. Світові приклади реконструкції презентовано поруч із проектами відновлення українських міст: Ірпня, Маріуполя, Херсона, Харкова, Тростянця, Чернігова, Львова.

На відкритті виставки були присутні директор Польського інституту в Києві, радник-посланник Посольства Республіки Польща в Україні Ярослав Годун; експерт зі справ публічної та культурної

Відродитися із попелу руйн

дипломатії Дар'я Рибчинська; представники польських товариств та містяни.

З виставкою, що діятиме на терасі музею, можна безплатно ознайомитися до 31 жовтня.

За інф. департаменту культури та туризму КОДА

Нерукотворний образ 16 серпня

◆ Переказ свідчить, що за часів проповіді Спасителя в сирійському місті Едесі правив Авгар. Він був уражений проказою. Слух про чудеса, які творив Господь, дійшов і до Авгаря. Він увірував у Нього як у Сина Божого і написав листа з проханням зцілити його. З цим листом він поїхав до Палестини свого живописця Ананія, доручивши йому написати зображення Божественного Учителя. Ананія прийшов до Єрусалима і побачив Господа, оточеного народом. Він не міг підійти до Спасителя через велике скупчення людей, які слухали його проповідь. Тоді він став на високому камені та спробував здалеку написати образ Господа Ісуса Христа, але це йому не вдалося. Спаситель Сам покликав його, назвав на ім'я і передав для Авгаря лист, у якому обіцяв надіслати Свого учня для зцілення від прокази і настанови до спасіння. Потім Господь попросив принести воду й убрус (полотно, рушник). Він умив обличчя, витер його убрусом, а на ньому закарбувався Його Божественний Лик.

◆ Минуло багато років, і жителі забули про святиню. Але коли в 545 році перси обложили Едессу і становище міста здавалося безнадійним, єпископу Євлавію з'явилася Пресвята Богородиця і повеліла дістати із замурованої ніші Образ, який врятує місто від ворога. Розібравши цегляну кладку, він знайшов Нерукотворний Образ: перед ним досі горіла лампадка, а на глиняній дошці, що закривала нішу, відбився лик Спасителя.

◆ Після звершення хресного ходу з Нерукотворним Образом перське військо відступило. 630 року Едессою оволоділи араби, але вони не перешкоджали поклонінню

Нерукотворному Образу, слава про який поширилася по всьому Сходу. 944 року імператор Костянтин Багрянородний забажав перенести Образ у тогочасну столицю Православ'я і викупив його в еміра – правителя міста. З великими почитаннями Нерукотворний Образ Спасителя і той лист, який Він написав Авгарю, були перенесені духовенством до Константинополя. 16 серпня Образ Спасителя був поставлений у храмі святої Софії. День же, у який був перенесений Нерукотворний Образ з Едеси до Константинополя, щороку згадує наша Церква.

◆ Відбиток тілесного лику Спасителя, Сина Божого, – доказ того, що Бог дійсно прийняв наше людське тіло, став людиною, не переставши бути Богом. А скільки, постраждавши на Хресті, Він переміг смерть, і воскрес, і сів на Престолі біля Отця Свого, то й ми, люди, піднесені на таку височину! І наша справа тепер – вірою та вчинками стати гідними Царства Божого. Тож, аби не забувати це, ми й шануємо Нерукотворний Образ, для цього й рукотворно зображаємо і Сина Божого, і Богородицю, і святих.

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

Кулінарна екзотика

Шоколадно-баклажаний джем

Вас, безперечно, здивує таке незвичне поєднання продуктів, однак не лякайтеся, джем виходить справді на славу. Баклажани дають ніжну текстуру, імбир і лимон – пікантну кислинку, а шоколад – насичений смак. Тож, якщо коротко – виходить смачнюща шоколадна суміш.

1 кг баклажанів, 800 г цукру, 50 г тертого імбиру, 250 г гірко шоколаду, сік і цедро одного лимона.

Баклажани бажано брати з невеликою кількістю насіння. Почистити і порізати їх невеликими кубиками.

250 мл води закип'ятити з цукром.

Додати баклажани, імбир та варити на невеликому вогні 40-50 хвилин. За 5 хвилин до кінця варіння додати цедро лимона.

Шоколад подрібнити, додати разом із соком лимона у джем.

Збити все блендером до однорідності та проварити ще 10 хвилин. Розкласти в стерилізовані банки й закатати.

Шоколадне варення зі слив

3 кг слив, 1 кг, цукру, 2 п. ванільного цукру, 150 г какао, 250 г вершкового масла 82%.

Сливи помити, порізати та дістати кісточки. Потім пропустити їх через м'ясорубку. Додати цукор та ретельно перемішати.

Готову масу поставити на вогонь і довести до кипіння, збираючи піну, що утворилася. Варити 40-60 хвилин.

Наприкінці додати какао та ванільний цукор, перемішати, щоб не залишилось грудочок.

Додати вершкове масло та ва-

рити все разом ще 10 хвилин.

Гаряче варення налити у стерилізовані банки та герметично закрити кришками.

Що довше варитиметься варення, то густішим буде. Щоб десерт вийшов смачний, какао обов'язково має бути якісне. За бажанням можна додати трішки кориці, але не дуже багато, інакше це переб'є шоколадний смак. Якщо сливова паста закрита капроновими кришками, зберігати в холодильнику.

Любителі солодкого можуть додати більше цукру. Замість какао-порошку підійде і звичайний чорний шоколад – просто вкиньте подрібнену на шматочки плитку шоколаду та перемішайте до повного розчинення. У варення можна влити кілька чайних ложок лікеру або коньяку, смак стане яскравішим та оригінальним, проте дітям такий смаколик давати не потрібно.

ОВЕН. Ймовірно деяке покращення становища і самопочуття. Цілеспрямована діяльність повинна завершитися успіхом.

ТІЛЕЦЬ. Цього тижня ви більше налаштовані на відпочинок і розваги, ніж на роботу. Дехто зможе проявити свої інтелектуальні й творчі здібності.

БЛИЗНЮКИ. Несприятливий період для широкого спілкування і встановлення нових відносин. В кінці тижня пануватиме гармонія та душевна рівновага.

РАК. Тиждень сприятливий для фінансових операцій, контактів, укладення угод, шлюбів. Зіркі розташовані настільки добре, що будь-які справи вдаватимуться з першого разу.

ЛЕВ. Тиждень пов'язаний зі змінами, розкриттям потенціалу, оновленням. Добре подорожувати, розлучатися з непотрібними речами і людьми.

ДІВА. Тиждень символізує перемогу добра над злом, світлого над темним. Корисно відвідати храм, провестися час у колі родини.

ТЕРЕЗИ. Досягнете наміченої мети. Це допоможе вам піднятися на нову сходинку кар'єри. Багатьом пощастить у коханні.

СКОРПІОН. Вірогідні обставини, які випробують вас на міцність і вміння володіти ситуацією. Також можливі несподіванки, й не всі з них виявляться приємними.

СТРІЛЕЦЬ. Тиждень несприятливий для активного відпочинку. Ймовірно отримання неприємної звістки. Багатьом доведеться захищати власну гідність.

КОЗЕРІГ. Ймовірно вкрай суперечливі вчинки, безпричинна тривога, незадоволеність собою, своєю роботою або близькими людьми. Тиждень припускає дисгармонію, суєту, хаос.

ВОДОЛІЙ. Можливі пропозиції про зміну роботи. Зможете досягти успіхів у комерційній сфері. Сприятливий тиждень для творчої діяльності, обміну інформацією і досвідом роботи.

РИБИ. Цей тиждень перевірить багатьох на міцність. Існує небезпека наклепу і недоброзичливості. Не підпускайте до себе ненадійних людей, навіть якщо вас пов'язувала багаторічна дружба.

Гороскоп 19 – 25 серпня

Сайт Sinoptik. ua	П'ятниця, 16.08	Субота, 17.08	Неділя, 18.08	Понеділок, 19.08	Вівторок, 20.08	Середа, 21.08	Четвер, 22.08
	+14 +27	+17 +30	+20 +30	+20 +29	+20 +27	+18 +27	+19 +27

Людина, яка нікуди не поспішає, нікуди не потрапляє. (Г. Робертс)

Громадська думка

Засновник:
ПП "Редакція газети
"Громадська думка"
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.

E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ "Білоцерківдрук",
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 04334851000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.